

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑΙΣΤΕΣ

Αρ. Αδείας 01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 58ο - ΤΕΥΧΟΣ 601 ●
● ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Χαρά γιά τή διάβασι

Ἡ δύναμις τῆς Ἀναστάσεως

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι «*ἡ ἑορτή τῶν ἑορτῶν καί ἡ πανηγυρίς τῶν πανηγύρεων*». Καί οἱ πλέον ἀδιάφοροι τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, θυμοῦνται, ὅτι εἶναι χριστιανοί.

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι τό πιό δυνατό γεγονός στήν παγκόσμια ἱστορία. Μέσα στήν ταραγμένη θάλασσα τοῦ κόσμου στέκει βράχος ἀμετακίνητος.

● Ἡ Ἀνάστασις δείχνει τή δύναμι τοῦ Ἰησοῦ.

● Μέ τήν Ἀνάστασι νίκησε τό μεγαλύτερο τρομοκράτη, τό θάνατο.

Ἄλλο θάνατος φάνηκε πῶς κέρδισε πρὸς στιγμήν καί τόν Ἰησοῦ. Ἄλλ' ἀπατήθηκε. Ὁ Ἰησοῦς, πεθαίνοντας, πῆγε στό ἄντρο τοῦ Ἄδη, κρατώντας τήν «*ἀτομική*» βόμβα, πού ὀνομάζεται Θεότητα. Καί μ' αὐτήν τίναξε τό κράτος τοῦ θανάτου. «*Ὅτε κατήλθες πρὸς τόν θάνατον ἢ Ζωή ἢ ἀθάνατος, τότε τόν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος*» (ἀπολυτίκιο ἤχου β').

● Τό λιοντάρι ὅταν κοιμᾶται, μπορεῖ νά τό φυλᾶνε. Ἀλλά σάν ξυπνήση, οἱ φύλακες ἀπό τό φόβο ἀποχωροῦν.

Ἄλλο Χριστός εἶναι ὁ «*λέων ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα*». «*Ἀναπεσῶν κεκοίμηται ὡς λέων*». Τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως τό θεανδρικό λιοντάρι, πού λέγεται Ἰησοῦς Χριστός, ξυπνάει. Ἀνασταίνεται. Καί οἱ ἐχθροί Του «*ἀπό τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν*».

● Ὁ ἥλιος εἶναι ἰσχυρότερος ἀπό τά ἄλλα ἄστρα. Ὁ Χριστός εἶναι ἀσύγκριτα ἀνώτερος ἀπό ὅλα τά ἄστρα τοῦ κόσμου, πολιτικά, στρατιωτικά, καλλιτεχνικά, ἐπιστημονικά, ἀθλητικά.

Ἄλλοι πεθαίνουν, δύνουν καί ἐξαφανίζονται. Ἐνα ἄστρο δέν θά δύσῃ ποτέ. Θά μέσουραν ἡ στήν ἐπικαιρότητα τῶν αἰῶνων, στίς καρδιές τῶν πιστῶν. Εἶναι ὁ Ἥλιος, πού λέγεται Χριστός.

● Ὁ ἥλιος φαίνεται ὅτι χάνεται κατὰ τή δύσι του. Στήν πραγματικότητα πη-

γαίνει νά φωτίση τό άλλο ήμισφαίριο τῆς γῆς. Καί τό πρῶι ἀνατέλλει ξανά.

Καί ὁ ἥλιος Χριστός τή νύχτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἔδυσε, ἀλλά δέν χάθηκε. Ἐφυγε καί φώτισε τό άλλο ήμισφαίριο τοῦ κόσμου, τό σκοτεινό Ἄδη.

Τή νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἐτοιμάζονται οἱ πιστοί νά ὑποδεχτοῦν τήν ἀνατολή Του. Μέ τήν Ἀνάστασι λαμπρότερος γίνεται ὁ ἥλιος Χριστός. *«Καί Χριστόν ὀψόμεθα δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα»* (ὠδή ε' ἀναστασίμου κανόνος).

Πάσχα = Διάβασις

Ὁ Χριστός περνάει ἀπό τή δύσι στήν ἀνατολή.

Καί μεις, μαζί Του περνᾶμε ἀπό τή λύπη στή χαρά. Ἀπό τή μάχη στή νίκη. Τά νικητήρια γιορτάζουμε. *«Σήμερον ἡμῶν τά λαμπρά νικητήρια γέγονεν»* (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 36,74).

Αὐτό τό πέρασμα ὀνομάζεται Πάσχα. Ἡ λέξις «Πάσχα», ἑβραϊκή, σημαίνει διάβασις. Γιώρταζαν οἱ Ἑβραῖοι τό δικό τους Πάσχα, πού ἦταν συμβολικό καί προτυπωτικό τοῦ δικοῦ μας Πάσχα. Γιώρταζαν τό Πάσχα γιά τίς δύο θαυμαστές διαβάσεις, πού τοὺς ἔκανε ὁ Θεός.

• Ἡ μιά διάβασις:

Ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε ὅταν ἦσαν αἰχμάλωτοι στήν Αἴγυπτο οἱ Ἑβραῖοι. Σκοπός του νά μπῆ σέ κάθε σπίτι αἰγυπτιακό, νά τιμωρήσῃ τοὺς τυράννους τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλά πῶς θά καταλάβαινε, ποιὰ σπίτια ἦσαν τῶν Ἑβραίων, γιά νά τά προσπεράσῃ; Ὑπῆρχε κάποιον κόκκινο σημάδι στήν ἐξώπορτα κάθε ἑβραϊκοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν τό αἷμα ἀπό τόν ἄμνο, πού εἶχαν σφάζει (κεφάλαιο ιβ' Ἐξόδου).

Κάποιον κόκκινο σημάδι σώζει καί τό νέο Ἰσραήλ, τοὺς πιστοὺς χριστιανούς. Εἶναι τό Αἷμα τό λυτρωτικό τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ θάνατος θερίζει μικροὺς καί μεγά-

λους. Ἐνας δέν φοβᾶται τό θάνατο, ὁ χριστιανός, πού ἔχει στήν καρδιά του τό σημάδι τοῦ Αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πιστεῦει στό Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πιστεῦει στήν Ἀνάστασι.

Καί ἡ Ἀνάστασις εἶναι διάβασις ἀπό τό θάνατο στή ζωὴ. *«Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν ἡμᾶς διεβίβασεν»* (α' ὠδή κανόνος τοῦ Πάσχα).

• Ἡ ἄλλη διάβασις:

Οἱ Ἰσραηλίτες βιάζονταν πρὸς τή γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Κυνηγημένοι ἀπό τόν Φαραῶ, βρέθηκαν μπροστά στήν Ἐρυθρά θάλασσα. Ἐμπόδιο μεγάλο. Πῶς θά τήν διαβοῦν; Τό θαῦμα ἔγινε!

Τό ἀδιάβατο τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ διάβασις τοῦ Θεοῦ.

Τό ἀδιέξοδο τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ διέξοδος τοῦ Θεοῦ.

Ἀνοίγει δρόμους ὁ Θεός ἐκεῖ πού καμία ἀνθρώπινη τεχνική δέν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ.

Ἄνοιξε δρόμο μέσα στήν Ἐρυθρά θάλασσα. Καί διέβηκε ὁ λαός τοῦ Θεοῦ (Ἐξόδ. ιδ' 16 καί 27).

Μέ τήν ἀνάστασι Του ὁ Χριστός ἀνοίξε δρόμο νά διαβοῦμε ἀπό τή θάλασσα τῆς παρούσας ζωῆς, χωρίς νά καταποντιστοῦμε.

• Ἄν δέν πνιγώμαστε στό πέλαγος τῆς ἀπελπισίας, εἶναι διότι ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως.

• Μέ τήν Ἀνάστασι Του ὁ Χριστός ἀνοίξε τό δρόμο πρὸς τόν οὐρανό.

• Ἄν μέ τά σύγχρονα μέσα γινώμαστε ἀεροπόροι, μέ τή δύναμι τῆς Ἀναστάσεως γινώμαστε οὐρανοπόροι. *«Ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν ἡμᾶς διεβίβασεν»*.

Ἄς κυνηγήτῃ ὁ νοητός Φαραῶ, ὁ Διάβολος. Ἄς μᾶς κυνηγοῦν οἱ περιπέτειες τῆς ζωῆς καί τά βάσανα. Κάποια μέρα θά ξεφύγουμε. Θά ἀπογειωθοῦμε γιά τόν οὐρανό!

«Λαμπρυνθῶμεν, λαοί!»

Πάσχα ἡ Ἀνάστασις.

• Περνᾶμε ἀπό τό ψέμα στήν ἀλήθεια.

Ἐκ τὸν πόνο στή ἀγαλλίασι. Ἐκ τή μελαγχολία στήν αισιοδοξία.

● Περνάμε ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό. Ἐκ τὰ πρόσκαιρα στά αἰώνια. Ἐκ τήν πίκρα στή γλύκα.

● Περνάμε ἀπό τό Σταυρό στήν Ἀνάστασι.

- Ἐκ τό φόβο στό θάρρος.
- Ἐκ τήν ἁμαρτία στή λύτρωσι.
- Ἐκ τή σκλαβιά στήν ἐλευθερία.
- Περνάμε ἀπό τό σκοτάδι στό φῶς.
- Ἐκ τό χειμῶνα στήν ἀνοιξι.
- Ἐκ τή φθορά στήν ἀφθαρσία.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐκ θανάτου γεγόναμεν ἀθάνατοι, ἀπό πτώσεως ἀνέστημεν, ἀπό ἡττήματος κατέστημεν νικηταί» (Ε.Π.Ε. 36,76).

Πῶς μπορούμε νά μήν εἴμαστε χαρούμενοι;

Γιατί εἶσαι θλιμμένος; Μήπως δέν πιστεύεις στήν Ἀνάστασι; Μήπως δέν ζῆς τήν Ἀνάστασι;

—Φοβάμαι τόν πόνο καί τήν ἀρρώστια!

Ναί, ὑπάρχει πόνος στή ζωή. Ἐκ μὲ τόν Χριστό θά περάσουμε ἀπό τόν πόνο στήν ἀληθινή χαρά.

—Φοβάμαι τό θάνατο! Πῶς θά περάσουμε τή χαράδρα τοῦ θανάτου;

Ναί, κάποτε ἦταν ἀδιάβατη αὐτή ἡ χαράδρα.

Ἐκ Ὅλοι ἔπεφταν στό γκρεμό τοῦ Ἄδη. Ἐκ Ἄλλα τώρα...! Ἐκ Ἐρεῖς τί εἶναι ἡ Ἀνάστασι;

Ἐκ Ὅπως τό ἀεροπλάνο σέ περνᾷ σ' ἕνα δευτερόλεπτο πάνω ἀπό χαράδρα, πάνω ἀπό τὰ σύννεφα, ἔτσι καί ἡ Ἀνάστασι! Ὅτε τὰ σύννεφα τῆς θλίψεως μπορούν νά σκιάσουν τόν ἥλιο τῆς χαρᾶς, ὅτε ἡ χαράδρα τοῦ θανάτου μᾶς τρομάζει.

Ἀνάστασις σημαίνει:

- Ζήτω ἡ ζωή!
- Ζήτω ἡ χαρά!

Νά γιατί ὁ ὑμνογράφος μᾶς καλεῖ νά ντυθοῦμε τή λαμπρότητα τῆς χαρᾶς. Λαμπρή λέγεται ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα. «Ἀναστάσεως ἡμέρα! Λαμπρυνθῶμεν, λαοί! Πάσχα Κυρίου, Πάσχα».

● Τήν ἀνοιξι λάμπει ὀλόκληρη ἡ φύσις καί λουλουδίζει.

● Ἐκ Ἀνοιξι εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Καί ἀνάστασις εἶναι ἡ Ἀνοιξις.

● Ἐκ Ἐκ ἀκτινοβολοῦν τὰ πρόσωπά μας ἀπό τήν ἀνταύγεια τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως.

● Ἐκ Ἐκ λουλουδίζουν οἱ καρδιές μας μέ τὰ λουλούδια τῆς χαρᾶς.

Ἀνάστασις σέ ὅλοις

Ἐκ Ὑπάρχει ἄλλη χαρά, πού μπορεῖ νά συγκριθῆ μέ τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως;

Καί ὅμως μερικοί χριστιανοί δέν ζοῦν αὐτή τή χαρά. Τό πανηγύρι τῆς χαρᾶς ἀρχίζει μέ τό «Χριστός Ἀνέστη». Κορυφώνεται στήν Ἀναστάσιμη Λειτουργία.

Οἱ περισσότεροι νομίζουν, ὅτι μέ τό «Χριστός Ἀνέστη» πρέπει νά φύγουν! Καί φεύγουν, χωρίς νά συνειδητοποιοῦν, ὅτι μέ τήν πράξι τους βεβαιώνουν τό στίχο πού τή στιγμή ἀκριβῶς ἐκείνη λέει ὁ ἱερεύς: «Ἀναστήτω ὁ Θεός καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ»!

Ἐκ Ὅταν σουβλιζεται τό πασχαλινό ἀρνί, πότε εἶναι ἡ χαρά; Μόλις ψηθῆ καί γευθοῦν ὅλοι τόν πασχαλινό ἀμνό! Καί στήν ἐκκλησία, τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, ἡ χαρά εἶναι ὅταν τελειωθῆ ἡ θεία Λειτουργία καί προσφέρεται στοὺς πιστοὺς ὁ πασχάλιος Ἀμνός, ἡ θεία Κοινωνία. Τότε ἀληθινά κάνουμε Πάσχα.

Ἐκ Ὅσοι εἶναι φίλοι τῆς Ἀναστάσεως ἀκοῦνε τήν ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ: «Ἐπιθυμία ἐπεθύμησα, τοῦτο τό Πάσχα φαγεῖν μεθ' ὑμῶν» (Λουκ. κβ' 15). Ἐκ Ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ μαζί μας νά γιορτάξῃ τό Πάσχα. Μαζί Του παραμένουν ὅσοι πιστοί. Ἐκ Ὅσοι ψυχροί καί κατ' ὄνομα μόνο χριστιανοί δέν τιμοῦν ὅτε τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, ὅτε τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Μή καταισχνυνόμεν τήν τοιαύτην ἑορτήν, παρακαλῶ, ἀλλά ἄξιον φρόνημα τῶν δεδωρημένων ἡμῖν παρὰ τοῦ Χριστοῦ ἀναλάβωμεν» (Ε.Π.Ε. 36,80).

Δηλαδή:

Νά μή καταντροπιάζουμε αυτή τήν τόσο μεγάλη γιορτή. Σᾶς παρακαλῶ, νά δείχνουμε σεβασμό στό τόσο μεγάλα δῶρα, πού μᾶς χάρισε ὁ Χριστός.

● Ἀνάστασις! Ἀνοίξτε τίς καρδιές νά μπῆ τό ἀνέσπερο φῶς τῆς πίστεως.

● Ἀνάστασις! Σπογγίστε τά δάκρυα ὄσοι πενθεῖτε. Μή κλαῖτε τούς νεκρούς, γιατί θ' ἀναστηθοῦν.

● Ἀνάστασις! Ξυπνᾶτε νεκρωμένες ὑπάρξεις.

● Ἀνάστασις! Σπάστε τίς ἀλυσίδες τῶν ἁμαρτωλῶν παθῶν.

● Ἀνάστασις! Ἄς ἀναστηθοῦν τά νιάτα μας, πού τά ἀφήσαμε νά κατρακυλήσουν χαμηλά.

● Ἀνάστασις! Ἄς ἀναστηθοῦν κι οἱ καρδιές μας, πού «μαῦροι τίς μαράνανε χειμῶνες».

● Ἀνάστασις! Χαρήτε, ἀδελφοί!

● Χριστός Ἀνέστη!

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἐπίκαιρα βιβλία γιά τό Πάσχα

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Σταύρωση καί Ἀνάσταση

Σελ. 128. εὐρώ 2,5.

Στί Μεγάλη Ἑβδομάδα

Σελ. 296. εὐρώ 8.

Τό ἐκούσιο Πάθος

Σελ. 202. εὐρώ 8.

Πάσχα Κυρίου

Σελ. 128. εὐρώ 5.

Παραγγελίες: τηλ. 2103212713

2109765440

Ὁ ἀνθόκηπος τῆς Ἀναστάσεως

«Πρός τούς κατά τήν νύκτα τήν φωτοφόρον ταύτην καταξιωθέντας τῆς τοῦ θείου βαπτίσματος δωρεᾶς, τρέψαι βούλομαι τόν λόγον, τά καλά ταῦτα τῆς Ἐκκλησίας φυτά, τά ἄνθη τά πνευματικά, τούς νέους τοῦ Χριστοῦ στρατιώτας.

Πρό τῆς χθές ὁ Δεσπότης ἐν σταυρῷ ἐτύχανεν, ἀλλά ἀνέστη νῦν. Οὕτω καί οὔτοι, πρό τῆς χθές ὑπό τῆς ἁμαρτίας κατέχοντο, ἀλλά νῦν συνανέστησαν τῷ Χριστῷ. Ἐκεῖνος σώματι ἀπέθανε καί ἀνέστη, οὔτοι ἁμαρτία ἦσαν τεθνηκότες, καί ἀπό ἁμαρτίας ἀνέστησαν.

Ἡ μέν γῆ κατά τόν καιρόν τοῦτον τοῦ ἔαρος ρόδα καί ἴα καί ἄλλα ἡμῖν ἐκδίδωσιν ἄνθη. Τά μέντοι ὕδατα σήμερον τῆς γῆς τερπνότερον ἡμῖν λειμῶνα ἀνέδειξε».

(Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 36,84)

Μετὰ φρασις:

Θέλω ν' ἀπευθύω τό λόγο σ' αὐτούς, πού τή φωτόλουστη τούτη μέρα ἀξιώθηκαν τοῦ θείου βαπτίσματος. Οἱ νεοφώτιστοι εἶναι τά καλά δενδρύλια τῆς Ἐκκλησίας, τά λουλούδια τά πνευματικά, οἱ νέοι στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ.

Πρὶν ἀπό χτές ὁ Κύριός μας βρισκόταν στό Σταυρό. Ἔτσι κι αὐτοί, πρὶν ἀπό χτές βρισκόταν στήν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλά τώρα συναναστήθηκαν μαζί μέ τό Χριστό. Ὁ Χριστός σωματικά πέθανε κι ἀναστήθηκε. Αὐτοί ἦσαν πεθαμένοι στό λάκκο τῆς ἁμαρτίας. Κι ἀπ' τήν ἁμαρτία ἀναστήθηκαν.

Ἡ γῆ τώρα τήν ἄνοιξι τριαντάφυλλα καί γιασεμιά κι ἄλλα λουλούδια μᾶς χαρίζει. Τό βαπτιστήριο μέ τ' ἁγιασμένα νερά μᾶς χάρισε σήμερα ἀνθόκηπο πιό ὀμορφο ἀπό τῆς γῆς!

Θεολογικά

Ἡ δικαίωσις ἐν Χριστῷ κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο

(συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Εὐδοκία, ἡ μεγάλη ἀγάπη

Ο λη ἢ πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή εἶναι ἡ ἔκχυσις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ «δικαιοσύνη», δηλαδή, γιὰ τὴ δικαίωσι, τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀνάξιοι σωτηρίας. Ὅλοι ὁμως βρίσκονται μέσα στὴν εὐδοκία τοῦ Θεοῦ. Καὶ εὐδοκία, κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο, εἶναι τὸ «πεῖσμα» τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἔβαλε πείσμα νὰ μᾶς σώση. Καὶ μᾶς σώζει! Σώζει ὅσους πιστεύουν καὶ μετανοοῦν καὶ ἐξομολογοῦνται.

- Γιὰ ὅλους σχεδιάζει καὶ ἐκτελεῖ τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας.

- Γιὰ ὅλους ἔρχεται ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο.

- Ὅλους τοὺς προσλαμβάνει πάνω στὴν ἀνθρώπινη φύσι Του.

- Γιὰ ὅλους προσφέρει τὸν ἑαυτό Του. Ὅλους τοὺς καλεῖ στὴ σωτηρία.

- Ὁ πιστὸς κήρυκας τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρίας (δικαιώσεως), ὁ Παῦλος, κηρύττει θέλοντας νὰ ζωγραφίσῃ στίς καρδιές ὄλων «Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον» (Α΄ Κορ. γ΄ 2).

- Πόθος διακαῆς τῆς καρδιάς τοῦ Παύλου ἢ σωτηρία ὄλων. «Ἡ εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδιάς» (Ρωμ. ι΄ 1). Ἄν ἄνοιγες τὴν καρδιά του, μιά ἐπιθυμία θά εὑρισκες: Ὅλοι νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ πιστεύσουν στὸν Χριστό! Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ ἦταν καὶ **πόθος** καὶ **πάθος** καὶ **παλμός**.

- Πονοῦσε σάν ἔβλεπε ἀνθρώπους, πού δέν γνωρίζουν τὸ Χριστό.

- Ποθοῦσε νὰ κερδίσουν ὄλοι τὴν ἀπολύτρωσι.

- Πάθος του τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Ἐσταυρωμένου.

- Κάθε παλμός τῆς καρδιάς του καὶ μιά ἀγωνία γιὰ συγκεκριμένη ψυχή, νὰ τὴν προσαγάγῃ στὸν Χριστό τῆς ἀπολυτρώσεως.

- Δέησις ἐκτενῆς. Ἱεραποστολή χωρὶς προσευχή εἶναι σπορά καὶ δένδροφυτεύσις χωρὶς πότισμα. «Καὶ ἡ δέησις ἢ πρὸς τὸν Θεόν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν».

Ἄς φαντασθοῦμε τὸν ἀπ. Παῦλο προσευχόμενο. Δέεται ἐκτενῶς «ὑπὲρ τῆς σωτηρίας». Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος σχετικὰ μὲ τὸ συνδυασμὸ ἀγῶνος καὶ προσευχῆς: «Πολλὴν καὶ τὴν σπουδὴν ποιεῖται καὶ τὴν εὐχὴν» (Ε.Π.Ε. 17,324).

Σωτηρία ἰδιωτική;

Ἡ σωτηρία ἀφορᾷ στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸν Θεό. Γιὰ νὰ σωθῆ ἓνας ἄνθρωπος, πρέπει νὰ εἶναι ἄμεμπτος, ἀναμάρτητος. Ἄλλ' ἀναμάρτητος στὴ γῆ δέν ὑπάρχει, ὅσο ἐπιεικῆς καὶ ἂν εἶναι ὁ ἠθικός νόμος, πού τὸν κρίνει. Ἐπομένως ἀποκλείεται ὁ δρόμος τῆς **αὐτοσωτηρίας**.

Νομίζουν πολλοί, ὅτι μὲ τίς τόσες θρησκευτικὲς πράξεις θά κερδίσουν, κατὰ λόγον δικαιοσύνης, τὴ δικαίωσι (σωτηρία).

—Εἶμαι τόσο προσκολλημένος στὴ θρησκεία! Ἄν ἐγὼ δέν σωθῶ, τότε ποιός θά σωθῆ;

- Σάν νὰ παρουσιάζουμε τὸν Θεό... ὀφειλέτη! Καὶ μόνο; Κάποτε νομίζουμε, ὅτι κάνουμε καὶ παραπάνω ἀπὸ ὅσα πρέπει! Δηλαδή, σάν νὰ πρέπη ὁ Θεός νὰ μᾶς δώσῃ καί... τὰ ρέστα!

Τὰ καλά ἔργα, εἴτε εἶναι ἔργα λατρείας, εἴτε ἔργα φιλανθρωπίας, εἶναι δικές μας ὀφειλές γιὰ τὴ σωτηρία, πού χαριστικά, δηλαδή δωρεάν, μᾶς δίνει ὁ Θεός. Δέν ἐξαγοράζουν τὴ σωτηρία. Τὴν ἀντίληψι, ὅτι τὰ ἔργα μας ἐξασφαλίζουν τὴ σωτηρία ἀντιμετωπίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «Ἄγνοοῦντες τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην καὶ τὴν **ιδίαν** δικαιοσύνην ζητοῦντες **στῆσαι**, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν» (Ρωμ. ι΄ 3).

Ἦρθε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον γιὰ νὰ στήση τὸ Σταυρὸ τῆς δικαιοσύνης (=δικαιώσεως). Ἄλλο τὰ δικά μας ἔργα καὶ ἄλλο τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ:

• Τὰ δικά μας ἔργα, ὅσο σπουδαῖα καὶ ἂν εἶναι, εἶναι ἔργα ἀγάπης. Δέν εἶναι ἔργα δικαιώσεως. Δέν μποροῦν μόνον τους νὰ μᾶς σώσουν.

Καὶ διότι δέν εἶναι τέλεια, ἀλλὰ καὶ διότι μαζί μέ τὰ καλά μας ἔργα ἔχουμε καὶ πλῆθος ἁμαρτιῶν.

Καὶ ἂν ἀκόμα λειτουργοῦσε τὸ σχῆμα «*Τόσες ἁμαρτίες, τόσα καλά ἔργα!*» καὶ ἂν ἦταν δυνατὸν ἓνα καλὸ ἔργο νὰ ἐξαλείψει μιὰ ἁμαρτία μας, καὶ πάλι θά ἦταν ἀδύνατον νὰ σωθοῦμε.

Οἱ ἁμαρτίες μας εἶναι ἀπείρως περισσότερες ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ καὶ καλά μας ἔργα. Ἐξ ἄλλου τὰ ἔργα μας δέν εἶναι τελείως καθαρὰ. Γι' αὐτὸ λογίζονται μέν ὡς ἔργα ἀγάπης στὸν Θεὸ καὶ στὸ λαὸ Του, ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ ἔργα «δικαιοσύνης».

• Τὸ ἔργο ὅμως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἔργο καὶ ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης. Ξεκινᾷ ἀπὸ ἀγάπη καὶ καταλήγει στὴ δικαιοσύνη, στὴ δικαίωσί μας, στὴ σωτηρία μας.

• Δέν καταργεῖ ὁ Παῦλος τὰ καλά ἔργα. Ἄπλως δέν δίνει στὰ ἔργα λυτρωτικὴ σημασία. Ὑπάρχουν οἱ καρποὶ ὡς δείγμα ὠφελιμότητος τοῦ δέντρου, ἀλλὰ τὸ δέντρο δέν τὸ γέννησαν οἱ καρποὶ του. Ἡ ρίζα γέννησε τὸ δέντρο. Οἱ καρποὶ ἔρχονται ὡς ἀποδείξεις ὑπάρξεως τοῦ δέντρου.

• **Δέντρο** εἶναι ἡ ἀπολύτρωσις («δικαιοσύνη»). **Ρίζα** εἶναι ὁ Χριστός. **Καρποὶ** εἶναι τὰ ἔργα μας.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπαιτοῦσαν τρόπον τινὰ τὴ δικαιοσύνη (σωτηρία) ὡς ἀμοιβή τῶν ἔργων τους, καὶ μάλιστα τῶν τυπολατρικῶν, πού δέν τοὺς στοίχιζαν καὶ τίποτε. Ζητοῦσαν «*τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην στήσαι*». Ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ δικαιοσύνη (ἡ δικαίωσις) εἶναι:

• Δῶρο, ὄχι ἀμοιβή.

• Χάρισμα, ὄχι ἀξιομισθία (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 17,326).

Τὸ σκεπτικὸ τῶν Ἰουδαίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ πολλῶν χριστιανῶν σήμερα:

—*Τί τὸν χρειαζόμαστε τὸ Χριστό; Ἐμεῖς ἔχουμε τὸ νόμο. Εἴμαστε τηρητές τοῦ νόμου. Ἐχουμε τόσο πλοῦσια θρησκευτικὴ*

ζωή. Νηστεύουμε, προσευχόμαστε, κάνουμε καὶ ἐλεημοσύνες. Ἐχουμε τόσα θρησκευτικὰ πράγματα, τόσα προσκυνήματα, τόσα λείψανα, τόσες εἰκόνες! Δέν εἴμαστε δὰ καὶ ἄτιμοι, οὔτε σαρκολάτρες. Σεβόμαστε τὸν πατέρα μας καὶ τὴ μητέρα μας. Προσέχουμε νὰ μὴ σκοτώσουμε ἢ νὰ μὴν ἀδικήσουμε κανένα»!

Ἔλα τώρα, Θεέ, ἀνοιξε τὸ ταμεῖο σου καὶ πλήρωνε. Δός τους ἀπὸ ἓνα εἰσιτήριο γιὰ τὸν παράδεισο!!!

• Αὐτὴ τὴ νοοτροπία καυτηρίασε ὁ Κύριος στὸ πρόσωπο τοῦ φαρισαίου, πού ἤθελε νὰ αὐτοδικαιωθῆ (Λουκ. ιη' 10-14). Αὐτὴ τὴ νοοτροπία ὀνομάζει στὴν πρὸς Ρωμαίους ὁ Παῦλος «*ἰδίαν δικαιοσύνην*». Αὐτὴ ἡ νοοτροπία ἐπικρατεῖ μέ τὴ Ι.Χ. θρησκευτικότητα. Αὐτονομοῦμε κάποια δική μας πράξι, ἀκόμα καὶ τὴ λειτουργία τὴν κάνουμε ἰδιωτικὴ λειτουργία! Καὶ ξεχνάμε, ὅτι στὴν Ἐκκλησία ἓνα μόνο **Ι. Χ.** ὑπάρχει, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

• Πολλοὶ αὐτοβαυκαλίζονται. Αὐτοσωτηρία, καὶ ὄχι Χριστοσωτηρία!

• Οἱ λεγόμενοι κοσμικοί, θεωροῦν τὸν ἑαυτὸ τους σπουδαῖο. Τοὺς μιλάς γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς χάριτος, τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὸ μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως, καὶ σοὺ ἀντιτείνουν:

—*Ἐγὼ εἶμαι ὁ καλύτερος χριστιανός. Οὔτε ἐκλεψα οὔτε ἀτίμασα οὔτε σκότωσα. Δέν μοῦ χρειάζεται ἡ ἐξομολόγησις.*

Πολλοὶ ἴσως νὰ ἔχουν ἄγνοια. Οἱ περισσότεροι αἰσθάνονται αὐτάρκεια. Στὴν πραγματικότητα δέν πιστεύουν στὴν ἀνάγκη τῆς σωτηρίας. Δέν ἔχουν συναίσθησι τῆς φορικτῆς ἁμαρτίας. Ἐχουν τὴν **ψευδαίθησι** μιᾶς ἐξωστρεφοῦς καλωσύνης.

• Οἱ ἄλλοι, οἱ λεγόμενοι θρησκευτικοί, ἔχουν τὸ δικό τους Ι.Χ. Ξεχωριστὸ ὁ καθένας τρόπο γιὰ τὴν «*ἰδίαν δικαιοσύνην*». Ἐχουν βρῆ μαξιλαράκια, νὰ κοιμίζον τὴ συνείδησί τους. Ἐχουν ἀνακαλύψει ὑποκατάστατα τῶν μυστηρίων τῆς χάριτος. Ἐχουν συντάξει δικούς τους νόμους καὶ κανόνες θρησκευτικῆς συμπεριφορᾶς.

• Ὁ Θεὸς ὅμως ἔστησε τὴ δική Του δικαιοσύνη, δηλαδή, τὸ τρόπο τῆς νίκης κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, τὸ μέσο τῆς δικῆς μας σωτηρίας.

Εἶναι ὁ Σταυρός Του.

• Ἐμεῖς λίγο πέρα ἀπό τό πολύκαρπο ἀπολυτρωτικό δέντρο τοῦ Σταυροῦ στήνουμε τό καχεκτικό δεντράκι τῶν δικῶν μας ἐγωιστικῶν ἔργων. Στήν πραγματικότητα περιφρονοῦμε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο καί δέν προσερχόμαστε στήν πίστι.

• Δέν ὑπάρχει ἰδιωτικός τρόπος σωτηρίας οὔτε προσωπικός καί ἀτομικός. Ἕνας εἶναι ὁ τρόπος τῆς σωτηρίας:

Ἡ κοινωνία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ἀνέλαβε γιά μᾶς νά κάνη ἐκεῖνο, πού ἐμεῖς μόνοι μας δέν μπορούσαμε, οὔτε μπορούμε νά κατορθώσουμε. Καί ὅλα τά ἔκανε **μέ μᾶς, μαζί μέ μᾶς καί γιά μᾶς**. «Χάριτί ἐστε σεσωσμένοι. Καί συνήγειρεν ἡμᾶς καί συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ἐφεσ. β' 6).

• Λοιπόν, τί πιά ἀπλό καί πιά λογικό καί πιά συμφέρον ἀπό τοῦ νά δεχτοῦμε τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ν' ἀποδεχτοῦμε τήν προσφορά Του καί νά ὑποταχτοῦμε στό δικό Του σχέδιο καί ἔργο γιά τή δική μας σωτηρία καί ἀπολύτρωσι;

Σφραγίδα ἀπολυτρώσεως

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀπολύτρωσίς μας.

Μέ τό Αἷμα τοῦ Σταυροῦ σφραγίζει τό εἰσιτήριο τῆς τελικῆς ἀπολυτρώσεως.

Τώρα ἔχουμε δυνάμει λυτρωθῆ. Ἔχουμε τή δυνατότητα νά λυτρωθοῦμε, νά σωθοῦμε, νά γίνουμε κληρονόμοι Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ. Ὅπως ἔχουμε καί τή δυνατότητα νά χαθοῦμε, «τό αἷμα τῆς διαθήκης κοινόν ἡγήσάμενοι», ἄν περιφρονήσουμε τή θυσία τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ Ἔργου καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνο, πού θά μᾶς χειραγωγῆ στό δρόμο τῆς σωτηρίας, ὥστε «μετά φόβου καί τρόμου νά κατεργαζώμεθα τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν» (Φιλιπ. β' 12), εἶναι **τό Πνεῦμα τό Ἅγιον**. Νά γιατί παραγγέλλει τελικά ὁ ἀπ. Παῦλος: «Καί μή λυπεῖτε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως» (Ἐφεσ. δ' 30).

• Ἡ μιά σφραγίδα, μῆχε, ἡ «σφραγίς δωρεᾶς», ὅταν βαφτιστήκαμε. Μπορεῖ αὐτή ἡ σφραγίδα νά ξεθωριάση. Ἀγώνας μαζί μέ τόν Χριστό τῆς χάριτος, ὥστε ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα τῆς

ἐκδημίας νά σφραγισθοῦμε, μέ τή δεύτερη σφραγίδα, ὡς παιδιά τῆς υἰοθεσίας, ὡς ἀπελεύθεροι Χριστοῦ.

Καμμία πνευματική ραθυμία ἄς μή δείχνουμε.

• Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἶναι ὁ ἔνοικος στό κατοικητήριο τῆς ψυχῆς μας.

• Τό εἰσιτήριο μας γιά τή μεγάλη ἡμέρα τοῦ λυτρωμοῦ, πού θά βεβαιωθῆ τήν ἡμέρα τῆς ἐκδημίας μας στόν Κύριο, εἶναι σφραγισμένο ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Ἄς μή τό πικραίνουμε, λοιπόν, μέ τίς ἁμαρτίες μας καί τά πάθη μας. «Νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἢ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν» (Ρωμ. ιγ' 11). Ὅταν πιστέψαμε, μῆκαμε ἀπλῶς στό δρόμο, πού ὁδηγεῖ στή σωτηρία. Δέν σημαίνει, ὅτι καί τελειώσαμε, ὅτι στεφανωθήκαμε.

• Ὁ δρομέας ξεκινᾶ σωστά. Προσπαθεῖ νά μή φύγῃ ἀπό τό δρόμο. Δέν γυρίζει πίσω· κοιτάζει προστά. Τό σπουδαιότερο, ὅταν πλησιάσῃ πρός τό τέρμα, ἐντείνει τίς προσπάθειές του. Ἔτσι καί μεῖς, πού εἴμαστε δρομεῖς τῆς χάριτος.

• Ὅταν πρωτοπιστεύσαμε, ὅταν βαπτιστήκαμε ἢ ὅταν συνειδητά γνωρίσαμε τόν Χριστό καί πρωτοξεκινήσαμε τόν πνευματικό ἀγῶνα, μῆκαμε στό δρόμο. Δύσκολη «ἡ ὁδός», ἀλλά πίσω δέν κάνουμε. Εἶναι ἡ μοναδική ὁδός, πού ὁδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή. Καί τώρα, πού βλέπουμε «ἐγγίζουσιν τήν ἡμέραν» (Ἐβρ. ι' 25), πρέπει νά ἐντείνουμε περισσότερο τόν ἀγῶνα.

• Ἀλλοίμονο, ἄν πέσουμε λίγο πρῖν ἀπό τό τέρμα!

• Ἀλλοίμονο, ἄν ναυαγήσουμε λίγα μέτρα πρῖν ἀπό τό λιμάνι!

• Ἀλλοίμονο, ἄν χάσουμε τό βραβεῖο λίγο πρῖν ἀπό τήν ἀπονομή! Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Ὅσο μάλλον ἐγγύς τό βραβεῖον, τοσοῦτω μάλλον διεγείρεσθαι πρός τούς ἀγῶνας. Ἐπεὶ καί οἱ δρομεῖς τοῦτο ποιούσιν· ὅταν πρός τῷ τέλει τοῦ δρόμου γίνωνται καί τῇ τῶν βραβείων λήψει, τότε διανίστανται μειζρόνως» (Ε.Π.Ε. 17,530).

Τό μήνυμα τοῦ λυτρωμοῦ μας νά ἀναγγεῖλῃ ὁ ἀγγελός μας. «Μακάριος ὁ λελυτρωμένος ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἐσφραγμένου Ἀρνίου». Ἀμήν.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ εὐχαριστία τῆς Λειτουργίας τοῦ Μεγ. Βασιλείου

Πνωστή καί συχνή εἶναι ἡ θεία Λειτουργία μέ συντάκτη τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν **Χρυσόστομο**. Πρὶν ἀπὸ αὐτὴν ἦταν στήν συναγομένη Ἐκκλησία, περισσότερο συνηθισμένη ἡ Λειτουργία τοῦ **Μεγάλου Βασιλείου**. Ὁ Χρυσόστομος ὄχι ἀπλῶς ἀκολούθησε τὰ ἴχνη τοῦ Βασιλείου, ἀλλὰ καί συντόμευσε τὴ λειτουργία του. Γιά τὴν ἐποχὴ του ἦταν μία **λειτουργικὴ ἀπλούστευσις**. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τόν λαὸ τόν ἔκανε νά ἀπλοποιήσῃ τὸ λειτουργικὸ πλοῦτο, ὥστε νά μποροῦν οἱ πιστοὶ νά τόν προσλαμβάνουν.

- Ἡ Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου θεωρεῖται, σέ πολλὰ σημεῖα, **πιό θεολογικὴ**. Ἐκεῖ δέ ὅπου ἀποκαλύπτεται τὸ μεγαλεῖο τῆς θεολογίας, πού λέγεται σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας, εἶναι οἱ εὐχές μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ Εὐαγγελίου, στὴ λεγομένη «*Λειτουργία τῶν πιστῶν*».

- Ἀπὸ τόν θεολογικὸ πλοῦτο τῶν εὐχῶν τῆς Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου, πού τελεῖται τίς πέντε Κυριακὲς τῆς Μεγ. Σαρακοστῆς, τῆ Μ. Πέμπτη, τὸ Μ. Σάββατο, τὴν παραμονὴ Χριστουγέννων καὶ Θεοφανείων καὶ στὴ μνήμη του, παραθέτουμε μερικὲς περιοκόπες. Εἶναι παρμένες ἀπὸ τὴν **εὐχὴ τῆς Ἀναφορᾶς**.

Ἐκένωσε τὸν ἑαυτὸ Του

«Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν, ἐλάλησας (Θεὲ Πάτερ) ἡμῖν ἐν αὐτῷ τῷ Υἱῷ σου, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησας· ὅς, ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης σου καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεώς σου, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ρήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα σοι τῷ Θεῷ καὶ Πατρί· ἀλλὰ, Θεὸς ὢν προαιώνιος, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναεστράφη· καὶ ἐκ Παρθένου ἀγίας σαρκωθείς, ἐκένωσεν ἑαυτὸν, μορφὴν δούλου λαβὼν, σύμμορφος γενόμενος τῷ σώματι τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσῃ τῆς εἰκόνας τῆς δόξης αὐτοῦ...»

Ἀντάλλαγμα στὸ θάνατο

...Ἐδωκεν ἑαυτὸν ἀντάλλαγμα τῷ θανάτῳ, ἐν ᾧ κατειχόμεθα πεπραμένοι ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ κατελθὼν διὰ τοῦ σταυροῦ εἰς τὸν ἄδην, ἵνα πληρώσῃ ἑαυτῷ τὰ πάντα, ἔλυσε τὰς ὀδύνας τοῦ θανάτου. Καὶ ἀναστὰς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ὁδοποιήσας πάσῃ σαρκὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς φθορᾶς τὸν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς, ἐγένετο ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα ἡ αὐτός τὰ πάντα ἐν πᾶσι πρωτεύων. Καὶ ἀνελθὼν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐκάθησεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης σου ἐν ὑψηλοῖς· ὅς καὶ ἤξει ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Υπομνήματα τοῦ σωτηρίου πάθους

Κατέλιπε δέ ἡμῖν ὑπομνήματα τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ πάθους ταῦτα, ἃ προθεΐκαμεν ἐνώπιόν σου κατὰ τὰς αὐτοῦ ἐντολάς. Μέλλον γάρ ἐξιέναι ἐπὶ τόν ἐκούσιον καὶ αἰδιδίμον καὶ ζωοποιόν αὐτοῦ θάνατον, τῇ νυκτί, ἣ παρεδίδου ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς, λαβὼν ἄρτον ἐπὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ καὶ ἀχράντων χειρῶν καὶ ἀναδείξας σοὶ τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, εὐχαριστήσας, εὐλόγησας, ἀγιάσας, κλάσας,...

Λάβετε, φάγετε... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...

Ἐδωκε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις εἰπών· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μου ἐστί τό Σῶμα, τό ὑπέρ ὑμῶν κλώμενον εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν.

Ὁμοίως καί τό ποτήριον ἐκ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου λαβών, κεράσας, εὐχαριστήσας, εὐλογήσας, ἀγιάσας,

Ἐδωκε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις εἰπών· Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστί τό Αἷμά μου, τό τῆς καινῆς διαθήκης εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν».

Μετὰ φρασῖς

Ἐκένωσε τόν ἑαυτό Του

...Ὃταν ἦρθε ἡ κατάλληλη στιγμή, μᾶς ἐνουθέτησες μέ τόν Υἱό σου, διά τοῦ ὁποῖου δημιούργησες τά πάντα. Ὁ Χριστός εἶναι ἔκφρασις τῆς δόξας σου καί ἀποτύπωσις τῆς ὑποστάσεώς σου. Μπορεῖ τά πάντα μέ ἓνα Του λόγο. Ἐχει φυσική τήν ταυτότητα, μέ σένα, τόν Πατέρα. Ἐνῶ ὑπάρχει Θεός προαιώνιος, φανερώθηκε στόν κόσμον καί συναναστράφηκε τούς ἀνθρώπους. Ἐλαβε σάρκα ἀπό τήν ἁγία Παρθένο, ταπεινώνοντας τόν ἑαυτό Του. Ἐγινε σύμμορφος μέ μᾶς, τούς δούλους Του, κατά τήν εὐτελεῖά μας ὑπόστασι, ὥστε μέ αὐτό τόν τρόπο νά μᾶς κάνη συμμόρφους μέ τήν “εἰκόνα” τῆς δικῆς Του δόξας.

Ἀντάλλαγμα στό θάνατο

.... Ἐδωσε τόν ἑαυτό Του ὁ Χριστός ἀντάλλαγμα στό θάνατο, ὅπου βρισκόμασταν ἑμεῖς, πωλημένοι ἀπό τήν ἁμαρτία. Διά τοῦ Σταυροῦ ἔφτασε μέχρι τό θάνατο καί τόν “ἄδη”. Κάλυψε μέ τόν ἑαυτό Του τά πάντα. Νίκησε τόν ἄδη καί ἔπαιψε τίς ὀδύνες τοῦ θανάτου. Ἀναστήθηκε τήν τρίτη ἡμέρα καί ἔδωσε τή δυνατότητα τῆς Ἀναστάσεως σέ κάθε ἄνθρωπο. Ἄλλωστε δέν ἦταν δυνατόν νά κατέχεται ἀπό τή φθορά καί τό θάνατο αὐτός πού εἶναι ὁ Ἀρχηγός τῆς Ζωῆς. Ἐγινε ἀρχή ἀναστάσεως γιά τήν ἀνάστασι ὄλων τῶν νεκρῶν· πρῶτος ἀδελφός ὄλων ὄσων ἔχουν “κοιμηθῆ” τόν ὕπνον τοῦ θανάτου. Αὐτός ἄλλωστε εἶναι πρῶτος γιά ὄλους καί σέ ὄλα. Καί ἀφοῦ ἀνέβηκε στούς οὐρανοῦς, “κάθισε στά δεξιά” σου καί πῆρε τήν ἴδια δόξα καί μεγαλειότητα μέ σένα καί σάν ἄνθρωπος. Ὁ ἴδιος θά ἔρθῃ ξανά νά ἀνταποδώσῃ σέ ὄλους μας, ἀνάλογα μέ τίς πράξεις καθενός.

Ὑπομνήματα τοῦ σωτηρίου πάθους

Μέχρι τότε ἄφησε ζωντανές ὑπομνήσεις γιά τό σωτήριο πάθος Του γιά μᾶς, αὐτά τά τίμια δῶρα, πού ἀποθέσαμε ἐνώπιόν σου στό θυσιαστήριον, κατά τήν ὑπόδειξί Του. Ὃταν ἐπρόκειτο νά πορευθῆ πρὸς τόν ἐκούσιον καί ἀλησμόνητο καί ζωοποιό θάνατό Του, τή νύχτα πού παρέδινε τόν ἑαυτό Του γιά νά ζήσῃ ὁ κόσμος, πῆρε ψωμί στά ἅγια καί ἄχραντα χέρια Του, τό ὕψωσε πρὸς ἑσένα τόν Θεό καί Πατέρα, εὐχαρίστησε, τό εὐλόγησε, τό ἀγίασε, τό ἔκοψε καί εἶπε:

Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μου ἐστί τό Σῶμα, τό ὑπέρ ὑμῶν κλώμενον εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν....

Ὁμοίως καί τό ποτήριον τοῦ οἴνου τό πῆρε στά ἅγια καί ἀμόλυντα καί ἀναμάρτητα χέρια Του, τό ἀνέμιξε μέ νερό καί εἶπε· Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστί τό Αἷμά μου, τό τῆς καινῆς διαθήκης εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν».

● Δυστυχῶς ἔχει ὑψωθῆ ἓνα **τεῖχος**, πού ἐμποδίζει τούς πιστούς νά παρακολουθήσουν τίς εὐχές τῆς Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου. Μακάρι κάποτε νά νοήσουν οἱ παράγοντες, ὅτι ἡ θεία Λειτουργία εἶναι **συλλειτουργο** καί ὅτι ὑπέρ τήν **ἄγγη μουσική** εἶναι τό **ἄκουσμα** καί ἡ **κατανόησις** τῆς θείας Λειτουργίας.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ᾽Απόστολος καί ἀπατεῶνες

Β΄ Κορ. 1α΄ 3–6

᾽Απάτη ψευδαδέλφων (στ. 3)

Ερωτευμένος φοβάται, μήπως τήν αγάπην του, τή μνηστή του, τήν εξαπατήση κανένας άλλος καί τοῦ τήν κλέψῃ. Κάπως ἔτσι ἄς νοήσουμε τό φόβο τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅπως ἐκφράζεται στή συνείδησι τῆς Β΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς: «Φοβοῦμαι δέ μήπως, ὡς ὁ ὄφις Εὐὰν ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὕτω φθαρή τὰ νοήματα ὑμῶν ἀπό τῆς ἀπλότητος τῆς εἰς τόν Χριστόν» (1α΄ 3). ᾽Απόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἄλλά φοβᾶμαι μήπως, ὅπως ὁ ὄφις εξαπάτησε τήν Εὐὰ μέ τήν πανουργία του, ἔτσι εξαπατηθῶν καί οἱ διάνοιές σας λόγῳ τῆς χριστιανικῆς ἀθωότητάς σας».

● Ὁ χριστιανός, εἴτε στό ζυγὸ τοῦ γάμου βρίσκεται, εἴτε στήν ὑπακοή τῆς ἐν Χριστῷ ἀγαμίας κτῆ, εἶναι «*παρθένος*» ὡς πρὸς τήν πίστι καί τήν αγάπην του στόν Χριστό.

Κλονισμός πίστεως, μείωσις αγάπης, ἐγκατάλειψις τοῦ Χριστοῦ σημαίνει «*ἀπιστία*», πνευματική μοικεία. Πολλές φορές οἱ προφήτες στήν Παλαιά Διαθήκην ἐλέγχουν τόν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, διότι πρόδιδαν τήν αγάπην στόν ἀληθινὸν Θεὸν καί λάτρευαν τὰ εἰδῶλα (ιδεὶ καί Ἦσ. δ΄ 12)!

● «᾽Απιστία» εἶναι καί κάθε παρέκκλισις ἀπὸ τήν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἀπὸ τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπὸ τόν πνευματικὸν πατέρα, ὅταν φυσικά αὐτὸς εἶναι γνήσιος ἐργάτης καὶ κατευθύνει τίς ψυχὰς μέ ἐλευθερίαν καί μέ σύνεσιν.

Καί τό ἀντίθετο ὅμως συμβαίνει: Εὐσεβοφανεῖς κληρικοί ἐξαπατοῦν μέ τήν πανουργίαν τοὺς χριστιανούς καί τοὺς κάνουν «δικούς» τους! ᾽Αλλοίμονο, ἂν τολμήσουν νά συνδέωνται μέ ἄλλους χριστιανούς, πού δέν εἶναι «*δικοί*» τους ἢ μέ ἄλλους κληρικούς!

Ὁ καθηγητὴς καί μεγάλος ἐρμηνευτὴς τῶν Γραφῶν Παναγιώτης Τρεμπέλας σημειώνει:

«Πόσον εὐκόλως παρασύρονται οἱ πολλοὶ τῶν διακόνων καὶ λειτουργῶν τοῦ εὐαγγελίου καὶ τῆς χάριτος! Συνδέουν τὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς τοῦ Κυρίου περισσότερον πρὸς ἑαυτούς καί τό ἄτομόν των, παρά πρὸς τόν Χριστόν. Δέν εἶναι αὐτοὶ τοῦ γάμου τῶν τέκνων των μετὰ τοῦ Χριστοῦ μεσίται, ἀλλ᾽ ὑποκαθιστοῦν αὐτόν τόν Νυμφίον. Καί ὅταν ἴδουν τινὰ ἐξ αὐτῶν νά μεθίσταται οὐκ εἰς ψευδαπόστολόν τινα, ἀλλ᾽ εἰς πνευματικόν ἢ διάκονον τῆς ἐκκλησίας ἄλλον, ἴσως καὶ καλύτερον ἀπὸ αὐτούς, ζηλοτυποῦν τότε, οὐκ ὅμως Θεοῦ *ζήλω*» (Παν. Τρεμπέλα, «Ἵπόμνημα εἰς τήν Β΄ πρὸς Κορινθίους», σελ. 525).

● Φοβᾶται ὁ Παῦλος. Ὁ *ὄφις* ἀπάτησε τήν Εὐὰ καί τήν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τόν Θεόν.

«Ὁφις» εἶναι καί κάθε κακὸς ἐργάτης (Ματθ. κγ΄ 33), σάν τοὺς ψευδαδέλφους τότε, πού μέ γλυκόλογα, εξαπατᾷ τοὺς ἀφελεῖς καί τοὺς φτάνει νά παίρνουν οὐσιαστικά διαζύγιο ἀπὸ τόν Χριστό τῆς αγάπης καί ἀπὸ τήν ἐνότητα τῆς αγάπης, πού εἶναι τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. «Φοβοῦμαι δέ μήπως, ὡς ὁ ὄφις Εὐὰν ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὕτω φθαρή τὰ νοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἀπλότητος τῆς εἰς τόν Χριστόν» (στ. 3).

● Ὅποιος εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, αὐτὸς εἶναι ἐνωμένος καί μέ τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς Του, μέ τήν ἐκκλησίαν τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ὅσοι διασποῦν τήν ἐνότητα, εἴτε αἰρετικοί, εἴτε σχισματικοί, εἴτε ἐγωκεντρικοί, αὐτοὶ διαφθείρουν τήν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων καί τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τήν ἀπλότητα, ἀπὸ τήν ἀθωότητα, ἀπὸ τήν ἀγνότητα τῶν ἱερῶν αἰσθημάτων.

᾽Άλλος ὁ δικός τους Ἰησοῦς; (στ. 4)

Ἡ ἀπάτη τῶν ψευδαδέλφων γίνεται πῶς ἐπικίνδυνη, ὅταν μιλάνε μέν γιά τόν Ἰησοῦν, ἀλλά Τόν παρουσιάζουν σάν ἀποκλειστικά δικὸν τους κήρυγμα καί δικὸν τους λόγο!

Πλησιάζουν χριστανούς, πού ἔχουν ἀναγεννηθῆ καί ἔχουν πνευματική καθοδήγησι καί μέ ὕπουλο τρόπο τούς παρουσιάζουν κάποιον ἄλλο Ἰησοῦ, μιά... πιά βαθεῖα θεολογία, κατηγορώντας ἐμμέσως τούς πρὶν ἀπ' αὐτούς διδασκάλους ὡς «καθυστερημένους», ὡς ἄγευστους τοῦ δικοῦ τους μυστικισμοῦ!

Ὁ Παῦλος σάν νά εἰρωνεύεται τούς πονηροῦς ψευδαδέλφους, πού μιλάγαν γιά τόν Ἰησοῦ στοὺς ἀνθρώπους, πού ἤδη εἶχαν ἀκούσει γιά τόν Ἰησοῦ ἀπό τό στόμα τοῦ Παύλου. Καί ποίος ἄλλος θά μπορούσε αὐθεντικώτερα ἀπό τόν Παῦλο καί ἐναργέστερα νά φανερώσῃ τόν Ἰησοῦ; Γι' αὐτό ἀναγκάζεται νά πῆ στόν ἐπόμενο στίχο: «Εἰ μὲν γάρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλων Ἰησοῦν κηρύσσει ὃν οὐκ ἐκηρύξαμεν, ἢ πνεῦμα ἕτερον λαμβάνετε ὃ οὐκ ἐλάβετε, ἢ εὐαγγέλιον ἕτερον ὃ οὐκ ἐδέξασθε, καλῶς ἀνείχεσθε» (στ. 4). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ἄν βεβαίως ἐρχόταν κάποιος καί σᾶς κήρυτε ἄλλον Ἰησοῦ, πού ἐμεῖς δέ σᾶς κηρύξαμε, ἢ λαμβάνετε ἄλλο πνεῦμα, πού δέ λάβατε (κατόπιν ἰδικοῦ μας κηρύγματος), ἢ ἄλλο εὐαγγέλιο, πού δέν παραλάβατε (ἀπό μᾶς), (ἐάν δηλαδή αὐτός ὁ κήρυξ σᾶς προσέφερε περισσότερα ἀπό ὅσα σᾶς προσφέραμε ἐμεῖς), τότε καλὰ θά κάνατε νά τόν δεχθῆτε.*

● Ὁ λόγος τοῦ Παύλου ὡς πρὸς τό μυστήριο τοῦ Ἰησοῦ εἶχε πληροῦτητα. Τί παραπάνω θά ἔλεγαν οἱ «ἀλεξιπτωτιστές» τοῦ κηρύγματος, ἐκεῖνοι, πού παρίσταναν τούς ἔξυπνους;

Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως πάντοτε, κάθε καινούργιο καί κάθε καινούργιος κινεῖ τὴν περιέργεια καί τό ἐνδιαφέρον, καί μερικοὶ Κορίνθιοι ἔτρεχαν ν' ἀκούσουν τούς ψευδαποστόλους, τούς ἰσοδαίμοντες, χωρίς πιθανόν νά υποψιάζωνται τὴν παγίδα, ὁ Παῦλος εὐθέως τούς ρωτᾷει:

—*Σᾶς λένε τίποτε παραπάνω; Μήπως διορθώσουν μέ τό πινέλο τοῦ λόγου τους τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ καί σᾶς τό παρουσιάζουν ὠραιότερο; Μήπως σᾶς δωρίζουν ἄλλο πνεῦμα ἀπὸ τό πνεῦμα τῆς ἀγάπης, ἀπὸ τό χάρισμα τῆς ἐλεημοσύνης; Μήπως τούς ἔχει ἀποκαλυφθῆ κανένα ἄλλο εὐαγγέλιο, τελειότερο ἀπ' αὐτό πού σᾶς κήρυξα; Ἄν εἶναι ἔτσι, μπρός, ἀκολουθήστε τους! Ἄλλ' ἔχετε στό νοῦ σας καί τό γλυκύτατο λόγο τοῦ ὄφραως στόν παράδεισο. Αὐτοὶ ἔρχονται στόν παράδεισο τῆς ἐκκλησίας, γιά νά ποῦν λόγια τάχα πιά θεϊκά, ἀπὸ αὐτά πού σᾶς εἶπαμε ἐμεῖς! Κι ἐκεῖνος, ὁ ὄφρις τῆς Ἐδέμ, πῆγε νά διορθώσῃ καί νά βελτιώσῃ τά λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ! Προσοχή, λοιπόν, μή τὴν πατήσῃτε μέ τὴν ἀπάτη τους!*

Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Καί τοῦ

ὄφραως καί τῆς Εὐᾶς ἀνεμνήσθη (ὁ Παῦλος) οὕτως ἀπατηθείσης τῆ τοῦ πλείονος προσδοκία. Τοῦτο καί ἐν τῇ προτέρᾳ αἰνιτιτόμενος ἔλεγε, "ἤδη ἐπλουτίσατε, χαρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε". Καί πάλιν, "ἡμεῖς μαροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δέ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ". Ἐπεὶ οὖν πολλὰ εἰκός αὐτοὺς φλυαρεῖν τῇ ἔξωθεν σοφίᾳ κεκρημένους, τοῦτό φησιν "Ὅτι, εἰ μὲν τι περιττόν ἔλεγον οὗτοι, καί ἕτερον ἐκήρυττον Χριστόν, ὃν οὐ κηρυκθῆναι ἔδει, ἡμεῖς δέ παρελίπομεν, καλῶς ἠνείχεσθε. Διὰ γάρ τοῦτο προσέθηκεν, "ὃν οὐκ ἐκηρύξαμεν"» (Ε.Π.Ε. 19,584). Μετάφρασις: Θυμῆθηκε τό φίδι καί τὴν Εὐᾶ, πού ἐξαπατήθηκε ἔτσι, ἀπὸ τῆ μεγάλης ἐπιθυμίας τοῦ περισσότερου. Αὐτό ὑπονοοῦσε καί στήν προηγούμενη Ἐπιστολή, ὅταν ἔλεγε: «Τώρα πιά γίνετε πλούσιοι, χωρίς ἐμᾶς γίνετε βασιλιάδες». Ἐπίσης: «Ἐμεῖς θεωροῦμαστε ἀνόητοι γιά χάρι τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ σεῖς φρόνιμοι μέσα στό Χριστό». Ἐπειδὴ, λοιπόν, ἦταν ἀρμόζονο νά λένε πολλές φλυαρίες, ἀφοῦ χρησιμοποιοῦσαν τὴν ἐγκόσμια φιλοσοφία, λέει, ὅτι, ἂν αὐτοὶ ἔλεγαν κάτι περισσότερο καί κήρυτταν διαφορετικὸ Χριστό, πού ἔπρεπε νά κηρύξουν, ἐνῶ ἐμεῖς παραλείψαμε, καλὰ κάνατε καί τούς ἀνέχεσθε. Γι' αὐτό πρόσθεσε: «Πού δέν Τόν κηρύξαμε».

● Πιθανόν νά ρωτήσῃ κάποιος, βλέποντας τά λόγια τοῦ Παύλου μέ τὴ σημερινή προοπτική:

—*Κι ἂν κηρύττουν τόν ἴδιο Ἰησοῦ καί τό ἴδιο εὐαγγέλιο, τί φοβᾶται ὁ Παῦλος; Γιατί δέν τούς ἀφήνει; Ὁ ἴδιος δέν εἶπε ἀλλοῦ, «πλήν, παντὶ τρόπῳ Χριστός καταγγέλλεται»; (Φιλιπ. α' 17).*

Στήν ἐρώτησι αὐτὴ ἀπαντᾷ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἄν λένε τά ἴδια, ρωτᾶνε μερικοὶ, τότε γιατί τούς ἐμποδίζει; Διότι ἐνεργοῦν ὑποκριτικά καί διδάσκουν διαφορετικὰ δόγματα. Αὐτὸ ὅμως δέν τό λέει τώρα, ἀλλά τό λέει ἀργότερα, ὅταν λέη, "μεταμορφώνονται σέ ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ"*» (Ε.Π.Ε. 19,586).

Εἰδικὰ στήν περίπτωσι τῶν ψευδαδέλφων ἔβλεπε ὁ Παῦλος ὑποκρισία. Καί ὑποκρισία σημαίνει μάσκα. Κάποτε θά ἔπεφτε ἡ μάσκα τους καί θά σκανδαλίζονταν οἱ χριστιανοί. Ὅπως δέν ἐπέτρεψε στό δαίμονιο τῆς παιδείας νά λήη ἐκεῖνα τά ὑπέροχα λόγια γιά τόν Χριστό (Πράξ. ιστ' 17), ἔτσι δέν θέλει οἱ χριστιανοί, τά πνευματικά του τέκνα, νά δίνουν προσοχή στοὺς ψευδαδέλφους, ἔστω κι ἂν σήμερα κηρύττουν ὀρθά. Αὐριο θά καταστοῦν ἐπικίνδυνοι.

Γνώριζε ὁ Παῦλος, πόσοι φαινομενικά ποιμένες, ἦσαν λύκοι καί σκυλιὰ λυσσασμένα (Πράξ. κ' 29. Φιλιπ. γ' 2. Ἀποκ. κβ' 15). Ποίος πα-

τέρας θά ἄφνηε τὰ παιδιά του ἀνυποφίαστα νά παί-
ζουν μέ λύκους, πού ἔχουν δορά προβάτου;

● Χριστιανός, πού ἀναπαύεται σέ πνευματικό
πατέρα καί σέ κήρυκα τῆς ἀλήθειας, γιατί πρέπει
σώνει καί καλά νά τά δοκιμάση ὅλα; Γιατί πειρα-
ματίζεται καί μέ ἄλλους, πού δέν ἔχουν τά ἐκέγγνα
τῆς γνησιότητος καί τοῦ μαρτυρικοῦ βίου;

Ἐποστολική φανέρωσις (στ. 5)

Δέν ἦταν ἐπαγγελματίας τοῦ ἄμβωνος ὁ
Παῦλος. Εἶχε αὐτοσυνειδησία τῆς ἀποστολικότη-
τάς του. Κήρυττε μέ ἀγνά ἐλατήρια. Γιατί, λοιπόν,
νά μὴν εἰδοποιήσῃ τούς πιστούς νά προσέχουν
τούς πονηροὺς καί τούς γόητες (Β΄ Τιμ. γ΄ 13);

Τιμοῦσε ὁ Παῦλος τούς ἀποστόλους. Ὁ
λόγος του ταυτιζόταν μέ τό δικό τους λόγο. Ὁ
Θεός πρόσθεσε στήν ἀποστολική δωδεκάχορδη
λύρα καί μία χορδή ἀκόμα· ἐκείνην τοῦ Παύλου.
Μιλώντας γιά τήν ἀποστολικότητά του ὁ Παῦλος
λέει στή συνέχεια: «Λογίζομαι γάρ μηδέν ὑστε-
ρηκένοι τῶν ὑπέρ λίαν ἀποστόλων» (στ. 5).
Ἐπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἄλλὰ νομίζω,
ὅτι σέ τίποτε δέν ὑστερήσα ἀπέναντι τῶν ἐξαιρε-
τικά διακεκριμένων ἀποστόλων».

● Τόν κατηγοροῦσαν, ὅτι εἶχε διαφοροποιηθῆ
ἀπό τούς λοιπούς ἀποστόλους κι ὅτι ἐκεῖνοι (οἱ
ψευδαπόστολοι) εἶχαν συναντήσεις καί κάλυψι
ἀπ' τούς ἀποστόλους.

Γι' αὐτό ἐκφράζεται μέ τιμή πρός τά πρόσωπα
τῶν ἀποστόλων, καί μάλιστα τῶν ὑπέρ λίαν, τῶν
σπουδαιότερων, Πέτρου, Ἰακώβου καί Ἰωάννου.
Σώνει καί καλά, νά ἐμφανίσουν οἱ ὑπουλοί, ὅτι
σοβεῖ κρίσις ἀνάμεσα στόν Παῦλο καί τούς ἀπο-
στόλους! Αὐτό δέν συμβαίνει καί σήμερα;

● Τόν κατηγοροῦσαν, ὅτι εἶναι σέ κατώτερη
μοῖρα ἔναντι τῶν Δώδεκα!

Οὔτε τό ἕνα εἶναι ἀλήθεια, οὔτε τό ἄλλο. «Λο-
γίζομαι γάρ μηδέν ὑστερηκένοι τῶν ὑπέρ λίαν
ἀποστόλων» (στ. 5). Ἐν ὑστεροῦσε ὁ Παῦλος,
δέν θά τόν χαρακτήριζε ὁ Πέτρος «ὁ ἀγαπητός
ἡμῶν ἀδελφός Παῦλος» (Β΄ Πέτρ. γ΄ 15).

Ἦξεραν οἱ ψευδαπόστολοι, ὅτι τά ἐπιχειρή-
ματά τους αὐτά ἦσαν φτηνά. Καί προχωροῦσαν
σέ πύ προσβλητικά καί ... σοβαρά, συγκρόνως
δέ καί συκοφαντικά.

—*Καλά! Κι ἂν ὑποθέσουμε, ὅτι εἶναι καί ὁ
Παῦλος ἀπόστολος, ὅμως στόν προφορικό λό-
γο μιλάει σάν χωριάτης, σάν ἀγράμματος!
Ἐστερεῖ. Πού ν' ἀκούσετε τή γλωσσολαλία τῶν
ἀποστόλων; Τότε θά καταλάβετε τή φτώχεια τοῦ
λόγου τοῦ Παύλου!*

Τεχνολόγοι καί θεολόγοι (στ. 6)

Δέν ἀποκρύπτει τήν κατηγορία ὁ Παῦλος. Για-
τί ἄλλωστε; Θίγεται ὁ ἴλιος, ὅταν τόν κατηγο-
ροῦν ὡς πυγολαμπίδα;

—Μέ κατηγορεῖτε, λοιπόν. Νά ἡ κατηγορία,
ἀλλά συγχρόνως καί ἡ ἀπάντησίς μου: «Εἰ δέ καί
ιδιώτης τῷ λόγῳ, ἀλλ' οὐ τῇ γνώσει, ἀλλ' ἐν πα-
ντί φανερωθέντες ἐν πᾶσιν εἰς ὑμᾶς» (στ. 6).
Ἐπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἐν δέ καί
ὑστερῶ στόν προφορικό λόγο (ὅπως μέ κατηγο-
ροῦν), ὅμως δέν ὑστερῶ στή γνώσι. Σᾶς ἀποδεί-
ξαμε δέ τοῦτο πάντοτε σ' ὅλα τά ζητήματα».

● Τί ταπεινός ὁ Παῦλος!

● Καί κατά κόσμον ἦταν σοφός καί ρήτορας.

● Καί ἀπό τότε, πού γνώρισε τό Χριστό στή
Δαμασκὸ καί πῆρε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, τό στόμα
του ἐγίνε πάγχυρο. Ἄλλωστε τό ἴδιο συνέβαι-
νε καί μέ τούς ἄλλους Ἐποστόλους.

Παρ' ὅλα αὐτά, δέν ὑπεραμύνεται τῆς ρητο-
ρείας του ὁ Παῦλος. Πρός τί ἄλλωστε;

● Ὁ Θεός δέν θέλει τούς κήρυκούς του τε-
χνολόγους.

● Τούς θέλει θεολόγους. Καί ὁ Παῦλος
ἦταν ὁ κατ' ἐξοχήν θεολόγος· ὁ θεολόγος τοῦ
Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως. Δέν ἐπε-
δίωκε ρητορικά πυροτεχνήματα. Ὁ λόγος
του ὅμως ἀναβε φωτιές στίς ψυχές τῶν ἀνθρώ-
πων. Καί ἡ προσευχή του αὐτή ἦταν: «Ἴνα ἀνοίξῃ
ὁ Θεός ἡμῖν θύραν λόγου, λαλῆσαι τό μυστή-
ριον τοῦ Χριστοῦ, δι' ὃ καί δέδεμαι, ἵνα φανερώ-
σω αὐτό ὡς δεῖ με λαλῆσαι» (Κολοσ. δ΄ 3).

Παρ' ὅλα αὐτά σάν ν' ἀποδέχεται τήν κατηγο-
ρία, ὅτι δέν εἶναι ἐντυπωσιακός στό λόγο του.
Δέν τόν ἔστειλε ὁ Θεός νά δώσῃ ἐξετάσεις στή
ρητορική ἢ τή δικανική ἢ τή δημαγωγία, καί ν'
ἀριστεύσῃ. Τόν ἔστειλε νά κηρύξῃ.

Τό κήρυγμα τοῦ Παύλου εἶχε τά δύο κύρια
στοιχεῖα:

● Ἦταν λόγος θεογνωσίας. Κήρυττε τό
Θεό Λόγο. Εἶχε ἐπίγνωσι τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρι-
στοῦ. Ἦταν ὁ καλύτερος ζωγράφος τοῦ
Ἐσταυρωμένου, μέ πινέλο τῆ γλώσσα του καί
«καβαλέτο» τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων (Γαλ. γ΄ 1).

● Ἦταν λόγος εἰλικρινείας, χωρίς ἴχνος
καπνηλείας. Ὁ λόγος του φανέρωνε τήν ἀνυπό-
κριτη ἀγάπη του, τήν ἀκλόνητη πίστι του. Ὁ λό-
γος του φανέρωνε στούς ἀνθρώπους τόν Χριστό
τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.

Τί ἄλλο χρειάζοταν;

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τό μεγάφωνο τῆς Ἀναστάσεως

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό μεγάφωνο τῆς ὁμολογιακῆς πίστεως. Μέ τήν Ἀνάστασι ἀνοιξαν τό στόμα τους οἱ Ἀπόστολοι.

• Ὅποιος πιστεύει στήν Ἀνάστασι, πού κατέλυσε τό μεγαλύτερο φόβητρο, τό θάνατο, δέν φοβᾶται κανένα.

• Ὅποιος πιστεύει στήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, πιστεύει καί στήν ἀνάστασι ὄλων τῶν πιστῶν ἀνάστασι ζωῆς αἰωνίου. «Ὁ ἐγείρας τόν Κύριον Ἰησοῦν καί ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καί παραστήσει σὺν ὑμῖν» (Β' Κορ. δ' 14). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τοῦ Θεοῦ τό πᾶν, ὅς βούλεται πολλοῖς χαρίσασθαι, ὥστε μείζονα ὀφθῆναι τήν χάριν. Δι' ὑμᾶς γοῦν ἡ ἀνάστασις καί τά ἄλλα πάντα*» (Ε.Π.Ε. 19,258). Μετάφρασις: Τό πᾶν εἶναι τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θέλει νά δώσῃ τή χάρι Του σέ πολλούς, ὥστε νά φανῇ μεγαλύτερη. Γιά σᾶς, λοιπόν, ἡ ἀνάστασις καί ὄλα τά ἄλλα.

• Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ γίνεται καί δική μας ὄχι μόνο ἀνάστασις, ἀλλά καί παράστασις. «Παραστήσει σὺν ὑμῖν». Δίνουμε τήν παράστασι τοῦ κηρύγματος, τῆς ὁμολογίας συνεχῶς. Εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι διαλαλοῦμε τό συγκλονιστικώτερο γεγονός. Εἴμαστε ἀκόμα βέβαιοι, ὅτι ἡ Ἀνάστασις εἶναι καί συμ-παράστασις. Μαζί μας συμ-παραστέκει ὁ δυνατός Κύριος.

• Εἶναι δυνατόν νά κρύψῃ ὁ Χριστός τή ζωῆ Του; Ἔτσι καί οἱ χριστιανοί δέν κρύβουν τήν πίστι τους. Ὅταν πρέπη καί ὅπως πρέπει, χωρίς φόβο καί σκοπιμότητα, δίνουν τή μαρτυρία τους.

Μπορεῖ νά μᾶς ἀφήσῃ ὁ Κύριός μας; Ὁχι.

Φαντάζεσθε ὄργανισμό, ὅπου ἡ μέν κεφαλή εἶναι ζωντανή, ἐνῶ τό σῶμα εἶναι θαμμένο καί νεκρό; Τέτοιο τέρας

δέν ὑπάρχει. Εἴμαστε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἀναστημένη ἡ κεφαλή. Ἀναστημένο καί τό σῶμα.

Ζωντανός ὁ Χριστός, ζωντανοί καί οἱ χριστιανοί.

- Μέ ζωντανή πίστι.
- Μέ ζωντανή παρουσία καί παρηγοσία.
- Μέ ζωντανό λόγο.
- Μέ ζωντανά καί λαμπρά ἔργα.

Καί ἄλλα προνόμια σέ προνομιούχους;

Ἡ σφαλῶς ὑπάρχουν λαοί, πού ὑποφέρουν πολύ περισσότερο ἀπό τό λαό στή χώρα μας, μέ τή λεγόμενη οικονομική κρίσι. Καί ἀσφαλῶς ὑπῆρξαν περίοδοι καί κατά τήν πρόσφατη ἱστορία μας, ὅπου ὁ λαός μας ὑπέφερε οικονομικά χειρότερα, μέχρις ἐξαθλιώσεως, μέχρις ἐσχάτης πείνας καί πείνας.

Δέν εἶναι βέβαια ἀνάγκη νά φθάσουμε στό «πεινάω... πεινάω...» τοῦ 1941 (ἰδίως στήν Ἀθήνα), γιά νά παύσουμε νά δι-

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχάτο

Ἑτησία συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

εκδικουµε τὰ **ἀναγκαῖα** τῆς ζωῆς. Ἄλλ' ἄς δοξάζουµε τὸν Θεό, πού, παρά τὴν κρίσι, ἔχουµε τὰ ἀναγκαῖα, ὅπως τουλάχιστον ὀρίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (“ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτους ἀρκεσθησόμεθα” - Α' Τιμ. στ' 8) καὶ ὅπως ὁ Κύριος περιορίζει τὸ καθημερινό µας αἶτηµα: “Τὸν ἄρτον ἡµῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡµῖν σήμερον” (Ματθ. στ' 11).

• Ἔχουµε τὰ ἀναγκαῖα, καὶ περισσότερα. Τὰ περιττὰ ὅπωςδήποτε εἶναι ἔµεσα ἢ ἄµεσα κλεµµένα.

Τὸ δικό µου «**πλέον ἔχειν**» προκαλεῖ τοῦ διπλανοῦ τὸ «**μείον ἔχειν**».

Ἦταν ὁ Κύριος προτρέπη, «Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάσης πλεονεξίας» (Λουκ. ιβ' 15), ἀποδοκιµάζει ὄχι µόνο τὰ θεωρούµενα ξένα, ἀλλὰ καὶ τὰ... δικά µας! Θεωροῦνται δικά µας, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι περισσότερα ἀπὸ ὅσα πρέπει, δέν εἶναι **δικά µας**: εἶναι **ξένα**. Εἶναι ἐκείνων, πού στεροῦνται τῶν ἀναγκαίων.

• Ἄν ἐμεῖς ἔχουµε τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἄλλοι λιμοκτονοῦν, τότε τὰ δικά µας ἀναγκαῖα εἶναι... ξένα! Εἶναι τῶν **ἀδελφῶν** µας. Εἶναι τῶν παιδιῶν τῆς γῆς, πού κατὰ **29.000 ἡμερησίως** πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα!

• Καὶ ἂν τὰ δικά µας καὶ περιττὰ καὶ τὰ ἀναγκαῖα προκαλοῦν λαοὺς ἐσχάτης πτωχείας, πόσο µᾶλλον προκαλοῦν τὰ λεγόμενα «**προνόµια**»; Ὑπάρχουν «**προνόµια**» καθιερωµένα µέν, παράνοµα δέ, πρό παντός ἀντιευαγγελικά. Προνόµιο τὸ «**φακελλάκι**». Προνόµιο τὸ «**λάδωµα**». Προνόµιο ἢ «**μίζα**». Προνόµιο καὶ τὸ «**τυχερό**». Ὅπως καὶ ἂν καλῆται τὸ χρῆµα προνομιούχων τάξεων, δέν ξεβαπτίζεται. Εἶναι «**µαῦρο χρῆµα**», ἔστω καὶ ἂν εἶναι «**φιλοδώρηµα**» ἱεροπραξίας!

• Προκαλοῦν ὅσοι δέν τηροῦν τὸ τοῦ Προδρόµου, τὸ «ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑµῶν» (Λουκ. γ' 14), ὅσοι, δηλαδὴ, δέν ἀρκοῦνται στὸ **μισθό** γιὰ τὸν τίµιο ἰδρώτα τους. Ἄλλὰ προκαλοῦν καὶ ὅσοι ἔχουν **προνομιούχους** µισθοὺς καὶ... **ἀπαιτοῦν** καὶ ἄλλα προνόµια.

• Ρώτησαν π.χ. οἱ ἐργαζόμενοι τῆς **Δ.Ε.Η.**, πού, παρά τίς περικοπές µισθῶν,

ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι μεγαλόµισθοι (συγκριτικὰ µάλιστα µέ ἄλλους ἐργαζοµένους), πῶς τὰ βγάζει πέρα ὁ µισθωτῶν 1.000 εὐρώ τὸ μῆνα ἢ ὁ συνταξιούχος των 600 εὐρώ; Ρώτησαν; Πῶς ἀπήτησαν καὶ πέτυχαν νὰ πάρουν 6 εὐρώ παραπάνω καθημερινά, γιὰ... πρωινό καφέ καὶ «**σάντουιτς**»; 6 εὐρώ ἡμερησίως εἶναι 180 εὐρώ μηνιαίως! Καὶ ἐπιβαρύνουν τὸν προϋπολογισµὸ κατὰ 36 περίπου ἑκατοµύρια ἐτησίως!

Γιατί τέτοια καὶ ἄλλα **σκανδαλώδη προνόµια**:

• Ρώτησαν οἱ **βουλευτές** τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοβουλίου, πῶς ἐξοικονοµεῖ ὁ λαὸς τὸ εἰσιτηριό του γιὰ τὴ μετακίνησί του; Γιατί αὐτοί, ὅταν προκλήθηκαν, ἀρνήθηκαν νὰ θυσιάσουν ἕνα κακῶς ἰσχυρὸν προνόµιό τους; Πρόκειται γιὰ τὸ **αὐτοκίνητο**, πού... δικαιούται κάθε βουλευτῆς (300 τὸν ἀριθµό!), µαζί µέ ὁδηγὸ καὶ τὰ... καύσιµα!

Ἦταν προκλήθηκαν, µόνο 57 βουλευτές ἀπὸ τοὺς 300 δέχτηκαν νὰ µὴ χρησιµοποιοῦν **προνοµιακὸ βουλευτικὸ αὐτοκίνητο**. Οἱ ἄλλοι; Ἐποχούµενοι πολυτελοῦς αὐτοκινήτου, γράφουν τὸ λαὸ σέ... παλαιὰ ὑποδήµατα!

• Ἠγέτης µεγάλος εἶναι αὐτός, πού θυσιάζει προσωπικά του προνόµια ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

• Ἠγέτης µεγαλύτερος εἶναι ὁποῖος συγκακουχεῖται µέ τὸ λαὸ, ὅπως ὁ Μωϋσῆς, «ἐλόµενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ µᾶλλον ἢ ἔχειν πρόσκαιρον ἁµαρτίας ἀπόλαυσιν» (Ἐβρ. ια' 25).

• Ἠγέτης μέγιστος εἶναι ὁποῖος **θυσιάζεται** ὑπὲρ τοῦ λαοῦ (Ἰωάν. ια' 50).

• Δικαίωμα (καὶ µέ τὸ νόµο) ἔχουν οἱ βουλευτές, νὰ τοὺς χορηγῆται δωρεάν αὐτοκίνητο καὶ ὁδηγός.

Δικαίωμα (καὶ µέ τὸ νόµο) ἔχουν νὰ παίρνουν ὑψηλὴ βουλευτικὴ... ἀποζημίωσι! Μὰ τὸ πρόβληµα δέν εἶναι τὸ **δικαίωμα**, ἀλλ' εἶναι ἡ **θυσία τοῦ δικαίωµατος**. Σ' αὐτὸ ἀνυπερβλητὸ εἶναι τὸ ὕψος τοῦ Παύλου: «Οὐκ ἐχρησάµεθα τῇ ἐξουσίᾳ (ἐξουσία = δικαίωμα) ταύτῃ» (Α' Κορ. θ' 12).

Σ' αυτό θεϊκό είναι τό ύψος τοῦ **Σταυροῦ** τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλά διακονησάσθαι καί δοῦναι τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν» (Ματθ. κ' 28).

Συμπόνια γιά κάθε «καροτσάκι»!

Εβασμό ὀφείλουμε σέ κάθε ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα ὅταν εἶναι πολλός καί ἔχη στό ἐνεργητικό του ζωντανό ἱεραποστολικό «παρόν», ὅπως εἶναι ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης **Αἰγιαλείας καί Καλαβρύτων π. Ἄμβρόσιος**.

Αὐτό βέβαια δέν σημαίνει, ὅτι δεχόμαστε καί ἀπόψεις, πού δέν ἐναρμονίζονται μέ τό πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς **ἀγάπης** καί **συμπαθείας**.

● Φαντάζεστε τόν Κύριό μας νά καυτηριάξη δημόσια ἕναν **ἀνάπηρο**, ἕναν παράλυτο, ἕνα ἄτομο μέ «εἰδικές» ἀνάγκες; Βρέθηκε μπροστά σέ τέτοια πρόσωπα, ὅπως οἱ δύο **παραλυτικοί**, ἐκεῖνος τῆς Βηθεσδα (Ἰωάν. ε' 1-14) καί ἐκεῖνος τῆς Καπερναοῦμ (Μάρκ. θ' 1-8).

Δέν βράβευσε ὁ Κύριος τήν προηγούμενη ζωή τους, πού μᾶλλον δέν θά ἦταν καί τόσο προσεκτική. Καί στίς δύο περιπτώσεις δέν ἔδωσε πιστοποιητικό ἀγιότηας. Στόν ἕνα εἶπε: «Ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Ματθ. θ' 5). Στόν ἄλλον τόνισε: «Μήκέτι ἁμάρτανε» (Ἰωάν. ε' 14).

● Ἄλλά δέν σάρκασε τόν πόνο τους. Δέν τούς ἀποκάλεσε «κομπλεξικούς». Καί δέν τούς εἶπε, ὅτι ἔχουν μῖσος γιά ὅσους δέν βρίσκονται στό «καρότσι» ἢ στό ἀναπηρικό κρεβάτι!

● Στό **καρότσι** μπορεῖ νά βρίσκεται ἕνας καρδιακός μας φίλος. Ἄλλά μπορεῖ καθηλωμένος νά εἶναι καί κάποιος ἐχθρός δικός μας ἢ τῆς Πατρίδος μας ἢ τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό **ἀναπηρικό καρότσι**, ὁποιοδήποτε καί ἂν φιλοξενῆ, προκαλεῖ τή συμπάθεια καί τήν ἀγάπη μας.

● Δέν ἔχουμε λόγους νά ἐκτιμήσουμε ἰδιαίτερώς τή στάσι τοῦ ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν τῆς Γερμανίας **κ. Σόιμπλε**. Μά,

ἂν πρόκηται ν' ἀντιπαραταχθοῦμε μαζί του, θά χρησιμοποιοῦσαμε **ἐπιχειρήματα**, ὄχι **σαρκασμό** γιά τό ἀναπηρικό του καρότσι!

● Νά γιατί, παρ' ὅλο τό σεβασμό μας στόν καλό ἐπίσκοπο, Μητροπολίτη Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας π. Ἄμβρόσιο, καί τό θαυμασμό μας γιά τήν κατά καιρούς παρρησία του, δέν μποροῦμε νά συμφωνήσουμε μέ τά ὅσα εἶπε γιά τό ἀναπηρικό «καρότσι» τοῦ κ. Σόιμπλε.

Φέρεται νά ἔκανε κρίσι ὁ ἐν λόγω ἐπίσκοπος ἐναντίον τοῦ «κομπλεξικοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Γερμανίας, τοῦ ὁποῖου τό πρόσωπο φανερώνει ὅλο τό μῖσος, πού τρέφει ἐναντίον ὄλων ὅσων, κατά καλή τους τύχη, δέν χρησιμοποιοῦν ἀναπηρικό καρότσι γιά τή μετακίνησί τους»!

● Πιστεύουμε, ὅτι ἤδη, καί μετά τά πολλά σχετικά δημοσιεύματα, ὁ Μητροπολίτης Καλαβρύτων θά ἔχη παραδεχθῆ τό λάθος του, πού σέ παρόμοιες περιπτώσεις ἀντανακλά σέ ὅλο τό χώρο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς διαφωνοῦν ὅσοι ἀσχολοῦνται μέ τά οἰκονομικά, μέ τόν κ. Σόιμπλε. Μέ τό πρόσωπό του ἄς διαφωνοῦν, ὄχι ὁμως νά σχολιάζουν τό «καροτσάκι» τοῦ **προσωπικοῦ του πόνου**.

Γιά τίς ιδέες του καί τίς ἐμμονές του ὁ ὁποιοσδήποτε μπορεῖ νά εἶναι ἀντίπαλος. Γιά τό «καρότσι» του ὁμως εἶναι ἀξιосуμπάθητος.

Χρήματα γιά τήν Πατρίδα

Εἴχαμε εἶχαμε στόν τόπο μας πολλούς μεγάλους **ἐθνικούς εὐεργέτες**. Ἐργάζονταν σκληρά στό ἐξωτερικό καί τελικά τά χρήματά τους τά ἔφερναν στήν Πατρίδα καί τά ἐπένδυναν σέ **εὐαγγῆ ἰδρύματα**.

Υπάρχουν καί σήμερα ἐθνικοί εὐεργέτες, ἐλάχιστοι ὁμως, μετρημένοι πιθανόν, στά δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός! Οἱ πολλοί τόν ἑαυτοῦ τους, τήν τσέπη τους καί τό στενό κύκλο τῆς μικρῆς τους οικογένειας. σκέπτονται. Ἡ λεγομένη οἰκονομική κρίσις στόν τόπο μας ἀνέδειξε φρι-

κτά φαινόμενα **πλεονεξίας**, νεοπλουτισμοῦ, μαυραγοριτισμοῦ, κομπιναδόρων.

● Θόρυβος ἔγινε γιὰ πρῶην ὑπουργό Οἰκονομῶν, πού ἔβγαλε 350.000 εὐρώ στό ἐξωτερικό. Ὁ ἴδιος αἰτιολόγησε τήν πρᾶξι του. Ἐπρόκειτο, εἶπε, γιὰ χρήματα ἀπό πολυετῆ ἐργασία του ἔξω, τά ὁποῖα ἔφερε στή συνέχεια στήν Ἑλλάδα. Καί ὅταν ἄρχισε ἡ κρίσις, τά ἔβγαλε νομίμως, ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ ἐλευθερία διακίνησης κεφαλαίων.

● Δέν εἶναι ὁ μόνος. Πολλοί πολιτικοί ἔχουν βγάλει χρήματα στό ἐξωτερικό, ἀφοῦ ἄλλωστε καί ἡ λεγόμενη **«λίστα Λαγκάρντ»** περιλαμβάνει ὀνόματα κατόχων. Τό πρόβλημα δέν εἶναι τό νομότυπο τοῦ πράγματος. Ὅ,τι εἶναι **νόμιμο**, δέν εἶναι πάντοτε καί **ἠθικό!**

● Τό παράδειγμα τῶν **μεγαλοκατα-**

θετῶν, πού παίρνουν τά χρήματά τους ἀπό τίς ἑλληνικές τράπεζες, μιμοῦνται καί οἱ **μικροκαταθέτες**. Τά «σηκώνουν», ἄλλοι γιὰ νά τά στείλουν ἔξω, ἄλλοι γιὰ νά τά κρύψουν κάτω ἀπό στρώματα ἢ μέσα σέ σεντούκια, ἄλλοι γιὰ νά τά κρύψουν σέ «θυρίδες»!!! Παντοῦ βέβαια ἰσχύει τό τοῦ Εὐαγγελίου (Ματθ. στ' 19).

● Τό πρόβλημα εἶναι, ὅτι οἱ περισσότεροι, μικροί καί μεγάλοι, ἓνα κίνητρο ἔχουν: Τήν **πλεονεξία**. Ὁ Κύριος, γιὰ ὅσους στηρίζονται στά **«λεφτά τους»**, στά **«κτῆματά τους»**, στίς **«ἀποθήκες τους»** εἶπε τή φράσι: **«Ὁρᾶτε καί φυλάσσετε ἀπό πάσης πλεονεξίας»**, καί τήν προσωποποίησε τή φράσι μέ τήν παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου (Λουκ. ιβ' 15-21).

● Ὁ χριστιανός τό χρήμα τό ἔχει ὄχι ὡς **κτῆμα**. Τό χρησιμοποιεῖ γιὰ τίς καθημερινές **ἀνάγκες**. Δέν ἔχει λατρεία μαμωνᾶ, ἀλλά χρήμα γιὰ τίς ἀπαραίτητες ἀνάγκες. Καί τό ἐπί **πλέον χρήμα** τό ἔχει γιὰ τήν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ, πού εἶναι ἡ φιλανθρωπία καί ἡ **ἐλεημοσύνη**. Τότε γίνεται **«εἰς Θεόν πλουτῶν»**.

Δῶρο γιὰ τό Πάσχα Ὅμιλιες π. Δανιήλ Ἀεράκη κατά θέματα

Κυκλοφοροῦν ψηφιακοί δίσκοι (ἔι -ῖῷ), μέ ὁμιλίες τοῦ ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη, μέ τά ἑξῆς θέματα:

- Ἀγάπη — ὁμιλίες 25
- Ἀνάστασις — ὁμιλίες 40
- Ἀποκάλυψις Ἰωάννου — ὁμιλίες 6
- Γονεῖς καί παιδιά — ὁμιλίες 10
- Γυναίκα — ὁμιλίες 11
- Ἐκκλησία — ὁμιλίες 13
- Ἐλεημοσύνη — ὁμιλίες 10
- Θεία Κοινωνία — ὁμιλίες 5
- Ἰησοῦς Χριστός — ὁμιλίες 13
- Λόγος Θεοῦ — ὁμιλίες 15
- Μετάνοια — ὁμιλίες 11
- Νηστεία — ὁμιλίες 9
- Παιδιά καί νέοι — ὁμιλίες 10
- Παναγία — ὁμιλίες 10
- Πάτερ ἡμῶν — ὁμιλίες 6
- Παῦλος — ὁμιλίες 14
- Πέτρος — ὁμιλίες 6
- Πνεῦμα Ἅγιον — ὁμιλίες 8
- Πρός Ἐβραίους — ὁμιλίες 48
- Πρός Τίτον — ὁμιλίες 21
- Σταυρός — ὁμιλίες 13
- Χριστιανός — ὁμιλίες 15

Κάθε δίσκος 8 εὐρώ.

Στά τηλέφωνα: 2103212713 - 2109765440

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τά 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιὰ τό ἔτος 2015.

● Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι:

«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημείωσις: Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλουν ποσόν διά τῆς **ALPHA BANK** ἀπό τό ἐξωτερικό (πλὴν ΗΠΑ), εἴτε γιὰ συνδρομή, εἴτε ὡς εἰσφορά, νά ζητοῦν ἔκδοσις τραπεζικῆς ἐπιταγῆς σέ διαταγή **ΙΟΑΝΝΗΣ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ** καί σέ εὐρώ (**EUR**) (ὄχι προσωπικῆς ἐπιταγῆς καί σέ ἄλλο νόμισμα ἐκτός εὐρώ).